

hr. Keld Albrechtsen eller andre vil sige det eller ej, at der er en hr. Sjirinovskij i Rusland, og er han ikke farlig, fordi han efterhånden har lavet tilpas mange skandaler, er de politiske strømninger, han står for, i alt fald til stede.

Der er jo også drømme om gamle Sovjets genoplussen, og der er jo altså også mennesker, der bl.a. i militærdoktriner hævder, at det gamle sovjetiske interesseområde stadig væk er russisk interesseområde og dermed underlagt Ruslands overherredømme. Jeg håber ikke, at de kræfter vinder, og vil gøre alt via politisk og økonomisk samarbejde for at støtte deres modstandere, men at lukke øjnene for, at de tendenser er der, er da for naivt. I mine øjne ligner det det, man gjorde i 1930'erne, da man troede, at man kunne sniksnakke sig til fred med Hitler, hvorefter det gik helt galt. Det er da den samme dumhed, demokratierne kunne begå ved at underkende, at de strømninger er der. Det betyder da ikke, at man ønsker at fremme dem, men det gør da ikke noget, at man også ser, hvad der sker i verden.

At Rusland opfatter en udvidelse af NATO som et problem er klart, og det gør de. Det fik nogle af os også opfattelsen af på det NAA-møde i Washington, vi var til i sidste uge.

At Rusland omvendt skulle have vetoet over for, hvad der måtte ske i disse lande, og hvad deres tilknytning til NATO er, er helt uacceptabelt. Det, det derfor drejer sig om, er selvfølgelig at finde balancen mellem de to synspunkter og få talt sig til rette, så man forstår venskabelige følelser mellem den vestlige del af det tidligere Sovjetunionen plus Vesten på den ene side og Rusland på den anden side, og alligevel sørge for, at disse suveræne stater ikke er underlagt russisk overherredømme. Det er det, det drejer sig om, men det vinder man ikke bare ved af frygt for, hvilke kræfter der kunne komme til magten i Rusland, at lægge sig ned på alle fire med benene i vejret og sige undskyld. Det når man altså ingen vegne med, men man når det ved at føre en tosidig politik, der på en gang siger, at vi gerne vil udvide med dem, der har demokrati og menneskerettigheder og ellers opfylder de kriterier, der gælder for dem, der ønsker at komme med i NATO-samarbejdet, men samtidig viser via sin økonomiske, sociale og administrative politik over for Rusland, at vi ønsker venskab. Det er den tosidige linje, man i mine øjne er nødt til at køre.

Jeg tror, vi har et tidsproblem. Jeg var ikke enig i fru Annette Justs ønske om hurtighed, for

jeg tror, det er et forkert signal at sende ud, men jeg vil gerne medgive, at vi har et problem med, hvornår en udvidelse af NATO vil være mest provokerende. Vil den være det på dette tidspunkt, hvor vi har rimelig stærke reformkræfter i Rusland, hvor vi har et stigende økonomisk og politisk samarbejde, og hvor vi kan køre denne dobbelthed med på den ene side udvidelsen og på den anden side den venskabelige politik? Eller er det mest provokerende på det tidspunkt, hvor en hr. Sjirinovskij måtte have vundet næste præsidentvalg og derved sidder ved magten? Jeg er ikke i tvivl om, at »provokationen« ville være langt, langt større efter et ulykkeligt politisk skifte i Rusland, end den ville være i dag. Derfor er det da logisk at gøre det nu i stedet for at vente til det tidspunkt, hvor det måske er endnu mere nødvendigt, men hvor »provokationen« vil blive endnu større. Derfor tror jeg, vi har nogle få år til det, og håber også, det bliver speedet op.

Det sidste, jeg så skal sige, er, at dette jo ikke kun handler om Rusland og om, hvordan det foregår i de lande, vi taler om. Det handler altså også om os selv, og jeg må sige, at f.eks. det udenrigspolitiske samarbejde i Den Europæiske Union jo ikke ligefrem lyser af, at man er strålende enig om alle de svære ting. Der er forskellighed blandt EU-landene i den udenrigspolitiske linje, og der er forskellighed i NATO-landene i den udenrigspolitiske linje, og vi er altså også nødt til først at blive enige om en linje. Det kan jo ikke hjælpe noget, vi bare lover alt muligt mellem himmel og jord og derefter kommer i en situation, hvor amerikanerne vil ét og nogle europæiske lande vil noget andet. Det kræver også ét fodslag inden for NATO, før den udvidelse kommer, og derfor er jeg enig med hr. Jørgen Estrup. Det er jo også en national begivenhed, at CD og De Radikale er enige udenrigspolitisk, men jeg er enig med hr. Jørgen Estrup i, at dette er en proces, der er sat i gang, og at det derfor er nødvendigt at tage den tid, der skal til, uden at det bliver fortolket sådan, at det er Rusland, der bestemmer farten.

Jeg ønsker altså, at det her ender med den markering, at NATO er det militærpolitiske apparat, der ved siden af Den Europæiske Union er med til at skabe sikkerhedspolitisk stabilitet i Europa, og at vi samtidig udsender alle de venligtsindede signaler, vi overhovedet kan komme i nærheden af, til et Reformrusland, og så håber på, at det er de rigtige og fredelige kræfter, der vinder derovre, men på den anden side set også